

ON SHOW
RESHAPE
MUTATING SYSTEMS,
BODIES AND PERSPECTIVES

PERIODE
30 NOV 2018 – 10 MRT 2019

OPENING
VRIJDAG 30 NOV VANAF 20.00

SPECIAL
› PREVIEW (ALLEEN OP UITNODIGING)
30 NOV VANAF 17.00
› BAD WEEKEND, 8 + 9 MRT

BEZOEKADRES
TORENALLEE 40-06
5617 BD EINDHOVEN

BEZOEK ONZE WEBSITE
VOOR NIEUWS, UPDATES
EN WORKSHOPS

Noot voor de redactie
Voor meer informatie, digitaal beeldmateriaal
en interviews, neemt u contact op met
Nadine Roestenburg. Mail nadine@mu.nl
of bel +31 (0) 40 296 1663.

1/4

PERSBERICHT

RESHAPE MUTATING SYSTEMS, BODIES AND PERSPECTIVES

Sommige dingen veranderen niet: elektronen, de snelheid van het licht, de geur van verse koffie. Maar alles is wel constant in beweging en het universum ziet er van moment tot moment anders uit omdat overal deeltjes, golven, krachten en objecten op elkaar inwerken. De continue transformaties van het leven op aarde en vooral de onuitwisbare rol die de mens daarin speelt, staan centraal in de tentoonstelling *ReShape*, te zien in MU van 30 november 2018 tot en met 10 maart 2019. In *ReShape* brengen MU-directeur Angelique Spaninks en gastcurator William Myers werk samen van twaalf internationale kunstenaars en ontwerpers, onder wie de drie winnende teams van de Bio Art & Design Award 2018.

Sinds de landbouwrevolutie, zo'n 12.000 jaar geleden, bepalen mensen in toenemende mate welke variaties van planten en diersoorten economisch rendabel zijn en welke niet. Gek genoeg biedt dat geen enkele bescherming aan lucratieve soorten als olifanten, tonijnen of tijgers. Terwijl natuurlijke evolutie neigt naar een steeds grotere diversiteit, dreigt door menselijk handelen een catastrofaal verlies van populaties en hele ecosystemen.

Dat geldt ook voor wilde ginseng, dat een sterke levensverlengende werking wordt toegedicht in de traditionele Chinese geneeskunde. Prijzen lopen op tot honderden dollars per wortel en door export naar Azië is de plant ook in Noord-Amerika een bedreigde soort. In *Moon Ginseng* stelt Kuang-Yi Ku een reddingsplan op voor de soort door met behulp van moderne wetenschap en

Over MU

MU is een onderzoekend presentatie platform in een rijk internationaal netwerk van creatieve makers die met elkaar de liminale ruimte definiëren tussen wat kunst is en wat kunst kan zijn. MU initieert, produceert en presenteert bij voorkeur nieuw werk en omringt dit met een uitgebreid interdisciplinair randprogramma voor een breed en met name jong publiek. Daarbij staat kennismaking met, begrip voor, verdieping van en hands-on eigen ervaring met het maken van kunst voorop. MU is nieuwsgierig naar talent en daagt talenten uit nieuwsgierig te zijn. MU geeft ruimte aan artistieke research & development van kunstenaars en ontwerpers en helpt hen zich internationaal te profileren.

MU is gevestigd in een voormalige Philipsfabriek op Strijp-S in Eindhoven.

MU

sciencefiction een genetisch en cultureel sterkere variant te ontwikkelen die mensen als aantrekkelijker kunnen zien.

Uli Westphal richt zich in *The Cultivar Series* op het tegenovergestelde proces: dat oorspronkelijke variaties verdwijnen door grootschalige industrialisatie van de landbouw. Hij brengt de evolutie van verschillende cultuurgewassen—en daarmee het menselijk ingrijpen—fraai in beeld. Hoe bewust hij zich is van de cynische esthetiek van zijn kleurrijke collecties blijkt wel uit *Suicide Soda* waarin een bonte verzameling frisdrankflesjes is gerangschikt naar de kleuren van de regenboog. De zoete glucose-fructosestroop uit de frisdrank linkt direct aan zijn onderzoek naar historische maisvariaties.

De industriële verwerking van dierlijk leven staat centraal in *Blood Related* van Basse Stittgen, die objecten toont uit samengeperst bloed. Behalve een krachtig symbool voor leven en dood is bloed een overvloedig afvalproduct van slachterijen—een van de grootste industrieën ter wereld. Ondanks de verregaande transformaties die het bloed ondergaat, blijft het een beladen materiaal. Dit geldt helemaal voor *Replika*, de menselijke productielijn die Pleun van Dijk heeft opgezet waarin de vorm van een baby steeds opnieuw wordt gereproduceerd tot deze in iets onherkenbaars 'evolueert'.

In het *Pink Chicken Project* van het (Non)human (Non)sense Collective stellen Linnea Våglund en Leo Fidjeland voor om de miljarden kippen in de bio-industrie roze veren en botten te geven via een dominant overerfelijke aanpassing van hun DNA. Zo laten de resten een duidelijk onderscheidbare bodemlaag na voor archeologen en geologen van de toekomst, samen met alle plastic, roet en radioactieve deeltjes die het Antropoceen markeren.

Våglund en Fidjeland zien het Antropoceen als een gevolg van industriële uitbuiting van de aarde en een gebrek aan politieke wil om hieraan paal en perk te stellen. Ze bevinden zich hiermee in het gezelschap van Jon McCormack die met *Fifty Sisters* de verwoestende invloed op het milieu van de olie-industrie aan de orde stelt. Het werk bestaat uit vijftig digitale plantensoorten die met behulp van evolutionaire algoritmes zijn ontstaan uit de logo's van de zeven grote maatschappijen—de 'Seven Sisters'—die in de twintigste eeuw decennialang de wereldwijde olieproductie controleerden.

Digitale levensvormen—en daarmee indirect de vraag naar wat leven is—worden verder onderzocht door Studio Arvid & Marie in *Alēve*. Dit organisme is een app met een beperkte levensduur die zich voortplant van telefoon tot telefoon, waardoor het voortbestaan van deze niet-biologische soort ook onze verantwoordelijkheid wordt. De kunstenaars tonen daarnaast hun *Bestiary of Autonomous Machines*, ontwerpen voor een nabije toekomst waarin autonome machines en mensen nauw samenleven en -werken.

**Behalve een krachtig
symbool voor leven
en dood is bloed een
overvloedig afvalproduct
van slachterijen—een
van de grootste
industrieën ter wereld.**

Bij Ani Liu, een van de BAD Award winnaars, ligt de nadruk op het vervagen van de fysieke grenzen tussen mens en machine en tussen data, lichaam en geest. Met onze pacemakers, contactlenzen, implantaten en protheses zijn we meer cyborg of post-human dan we denken. In *No regrets for what you haven't been, Be the ghost you want to see in the machine*, dat Liu ontwikkelde in samenwerking met Matthias Cabri, Onno Baur en Mario Maas van de afdeling Radiologie en Nucleaire Geneeskunde van het Amsterdam UMC, laat ze zien hoe ons beeld van het menselijk lichaam verandert met de stand van de wetenschap.

De tweede winnaar van een BAD Award, Yiyun Chen, richt zich op de evolutie van onze verticale houding. Lange tijd brachten alleen zieke en zwakke mensen de dag door in bed maar nu is bedlegerigheid een keuze. Werk, ontspanning, sociale contacten en relaties kunnen we prima vanuit ons bed onderhouden. Voor *Horizontal living* verblijft de kunstenaar een maand lang in een ruimte die is aangepast op een horizontale levensstijl. Ze ontwikkelde het concept met Patrick Schrauwen en Vera Schrauwen-Hinderling van NUTRIM (Department of Nutrition and Movement Sciences), van de Universiteit Maastricht, die haar fysieke gezondheid op afstand monitoren.

In bed kan de mens allicht ook minder schade aanrichten. Maar overdrijven we onze rol niet een beetje? Tegenover het Antropoceen plaatsen Rose Leahy en Amanda Baum het Microbioceen. Micro-organismen als bacteriën en archaea bestaan al miljarden jaren en zullen nog bestaan nadat de mens alweer miljarden jaren is verdwenen. In hun BAD Award winnende project *Microbiocene: Ancient ooze to future myths*, waarvoor ze samenwerkten met Stefan Schouten, Julie Lattaud, Laura Schreuder en Gabriella Weiss van het Koninklijk Nederlands Instituut voor Onderzoek der Zee (NIOZ), creëren ze een gedetailleerde microbiologische archeologie van de toekomst.

Het menselijk lichaam is overigens vergeven van micro-organismen, als een soort dierentuin of eigen ecosysteem. Anna Dumitriu zoomt met *Pastorianum* en *Spindle* in op één specifieke bacteriesoort om de complexe relatie tussen mens en bacterie te onderzoeken. Terwijl *Clostridium difficile* te gast is in onze ingewanden en daar aardig wat overlast kan veroorzaken, is de verwante *Clostridium pasteurianum* essentieel in het rottingsproces van vlas, waarbij de vezels loskomen van de stengel zodat wij ze verder tot linnen kunnen verwerken.

Het Center for Genomic Gastronomy tenslotte, brengt de mens terug in de voedselketen met hun veelomvattende project *To Flavour Our Tears*. We eten zelf graag lekker; we passen allerlei soorten aan onze smaak en behoeften aan—waarom zouden we dat niet doen met ons eigen lichaam om de (micro) organismen ter wille te zijn die zich voeden met ons lichaam en wat het zoal afscheidt? Voor *ReShape* ontwierpen zij onder meer een *AnthroAquaponics System*. Daarin knabbelen kleine visjes de dode huid van je voeten om zo zelf weer voedingsstoffen te kunnen leveren voor planten die wij op onze

Het menselijk lichaam is overigens vergeven van micro-organismen, als een soort dierentuin of eigen ecosysteem.

beurt kunnen eten. Met het uitvergroten van cycli als deze zet het Center for Genomic Gastronomy de mens weer op zijn plaats: niet aan de top van de voedselketen, maar als nederige schakel in een eindeloze cyclus van eten en gegeten worden.

Misschien moeten we de mens als vormgever ook wel zo bekijken: als een toevallige natuurkracht die de hele biosfeer van de aarde willens en wetens in een paar honderd jaar volledig transformeert. Met *ReShape* viert MU de inventiviteit en de inzet waarmee wetenschappers, kunstenaars en ontwerpers deze transformatie analyseren en verbeelden. Voor het afwenden van de catastrofe, het vinden van nieuwe vormen van samen-leven met alle andere organismen, mogen we ze niet specifiek verantwoordelijk maken: dat is een taak van ons allemaal.

**DROP BY
WE'RE OPEN
TO ANYTHING**

**STRIJPS
EINDHOVEN
MU.NL**